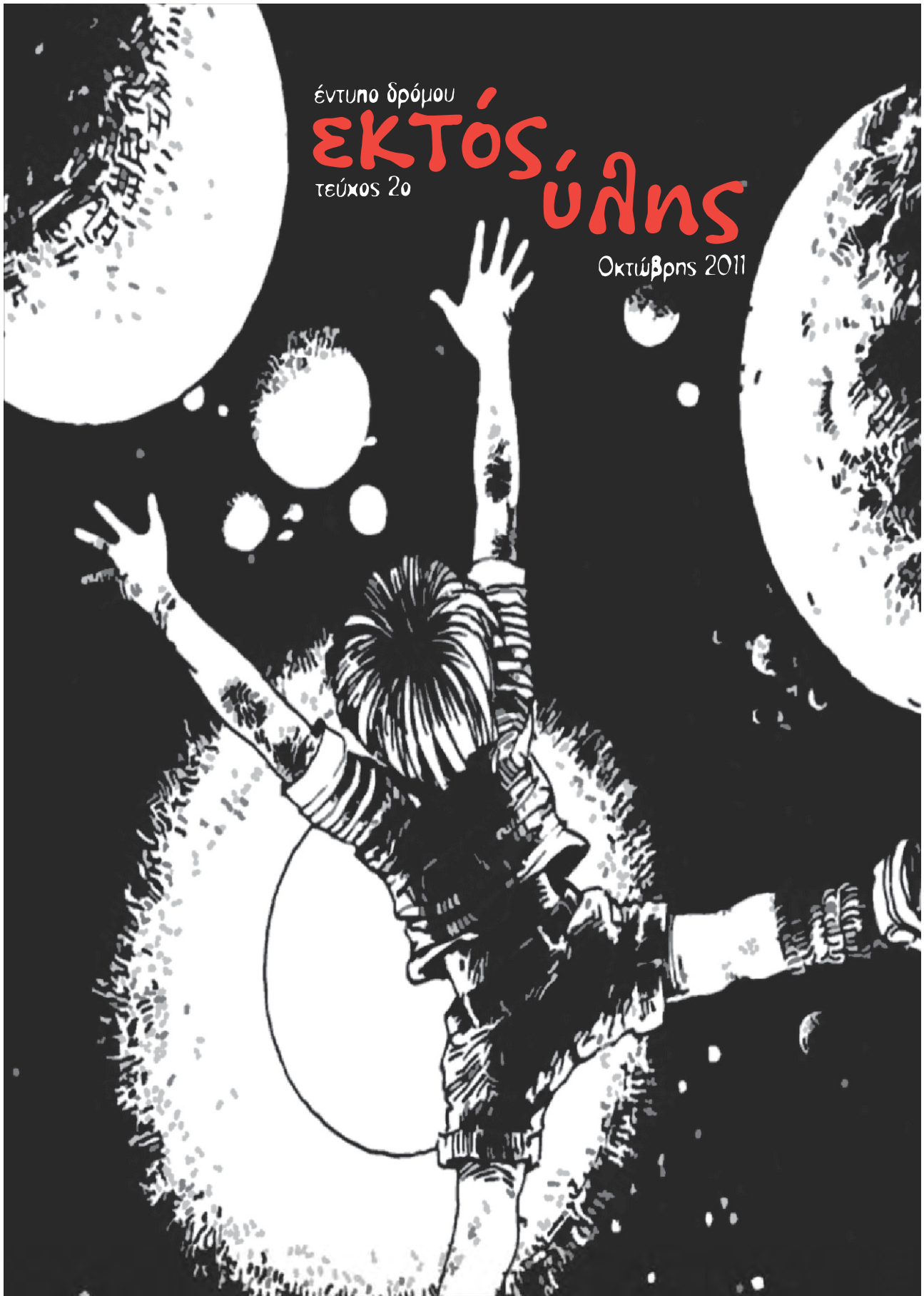

έντυπο δρόμου

ΕΚΤΟΣ Ύλης

τεύχος 20

Οκτώβρης 2011

ΕΚΤΟΣ ΥΛΗΣ :

έξω από τα καθιερωμένα δηλαδή. Ενάντια σε ό,τι θέλουν να μας επιβάλλουν. Κόντρα σε πάσης φύσεως εξουσία και καταπίεση (άμεση ή έμμεση). Από την παιδεία, την παραπαιδεία και την αυθεντία των αυτόκλητων σοφών των υπουργικών συμβουλίων μέχρι τη μαθηματικά απίθανη σύνταξη, την ανεργία, τα καθημερινά εργατικά «ατυχήματα», το ρατσισμό, το σεξισμό, το φασισμό...

saltadoroi.espiv.net

mail επικοινωνίας:

saltadoroi@espiv.net

Το Εκτός Υλης δεν έχει αντίτιμο γιατί δεν πουλιέται, ούτε αγοράζεται. Δεν είναι δωρεάν γιατί η λογική του «τσάμπα» μας είναι εκθρική. Η διάθεση για επικοινωνία, η έκφραση σκέψεων, συναισθημάτων, ιδεών και πρακτικών δε χωράει οικονομικού και εμπορικού τύπου συνδιαλλαγές. Γιατί αν κάτι έχει απομείνει πραγματικά ελεύθερο, αυτό είναι ο νους μας και οι τόποι που μπορεί να φτάσει.

Αντιτορία

Μπήκε το φθινόπωρο και να 'μαστε λοιπόν, άηλοι πίσω στα θρανία, άηλοι στα αμφιθέατρα και άηλοι στη μισθωτή σκληριά. Από το Μάη που μοιράστηκε το προηγούμενο τεύχος του "Εκτός Υλης" συνέβησαν ένα σωρό ανακατατάξεις και τα ματάκια μας είδανε πολλιά.

Έτσι, γύρω στα τέλη Μάη, είδαμε να γεννιέται το κίνημα των πλατειών, όπου μαθητές, φοιτητές, εργαζόμενοι και άνεργοι ξεχύθηκαν στις πλατείες σε διάφορες πόλεις, συμμετέχοντας, οι περισσότεροι για πρώτη φορά, σε συνελεύσεις, όπου συζητούσαν ισότιμα και από τα κάτω. Δυστυχώς όμως τις περισσότερες φορές τα προβλήματα που προέκυπταν από διαφωνίες διαφορετικών πολιτικών αντιλήψεων του κόσμου που συμμετείχε, ελάχιστες φορές συζητήθηκαν σε βάθος. Παρόλα αυτά, μέσα από 'κει ξεπήδησαν και αρκετές αξιόλογες και άηλοτε δυναμικές δράσεις όπως μοιράσματα κειμένων, συλλογικές κουζίνες, αυθόρμητες πορείες, καταλήψεις δημόσιων κτιρίων, συναυλίες οικονομικής ενίσχυσης σε συλληφθέντες, «διακοσμήσεις» πολιτικών γραφείων, κ.τ.λ.

Ακόμα είδαμε μαζικές γενικές απεργίες και πορείες να χτυπιούνται με απίστευτη αγριότητα από τους έμμισθους δολοφόνους της εξουσίας, με τόνους χημικά και συλληψεις. Αρκετός ήταν ο κόσμος που κατέβαινε σε πορεία ή στην πλατεία

Συντάγματος και κατέληγε στο νοσοκομείο από την ωμή βία των μπάτσων και μάλιστα σε κάποιες περιπτώσεις τόσο σοβαρά ώστε να αποτελεί καθαρή τύχη το ότι δεν είχαμε κανένα νεκρό.

Είδαμε μες στο κατακαλήκαιρο, και ενώ από πάνω μας πετούσαν ανενόχλητα μέρα νύχτα τα πολεμικά αεροσκάφη του NATO που βομβαρδίζουν ανθρώπους, τους γραβατωμένους λαπάδες της εξουσίας να ψηφίζουν νέο τρομονόμο, νέα νομοσχέδια για την παιδεία, νέα οικονομικά μέτρα και όποιος αντέξει... Μειώσεις μισθών και συντάξεων, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, έκτακτες εισφορές, ώστε να μας σπρώξουν ένα βήμα περισσότερο στη φτώχεια, στην ανεργία και στην εξαθλίωση. Ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης και της υγείας για να μας κάνουν να πληρώνουμε τα πάντα, από τα βιβλία, μέχρι τα σχολεία, τα πανεπιστήμια ακόμα και τα νοσοκομεία, όπου πλέον για να σου επιτραπεί η είσοδος και να επισκεφτείς τον γιατρό σου ζητάνε 5€. Συγχρόνως όξυνση της καταστολής με όλα τα μέσα, για να οπλιστεί και να φυλαχθεί η εξουσία από τις κοινωνικές αντιδράσεις ενάντια σε όσα μας επιβάλλουν, σε μια προσπάθεια να μας τρομοκρατήσουν και να μας εμποδίσουν να βγαίνουμε στους δρόμους.

Απέναντι σ' όλα αυτά υπάρχουν δύο κόσμοι. Από τη μία τρομοκρατημένος κόσμος που υποτάσσεται, σιωπεί και συνεχίζει να

σκύβει το κεφάλι, ελπίζοντας ακόμα και τώρα ότι θα την βγάλει καθαρή, αδιαφορώντας για το τί γίνεται γύρω του και καταλήγοντας πειθήνια στρατιωτάκια του κράτους. Μάλλον η συνήθεια τόσων χρόνων υποταγής κόβεται πολύ δύσκολα... Από την άλλη κοινωνικά κομμάτια που υψώνουν το ανάστημά τους, αντιδρούν και βγαίνουν στους δρόμους δυναμικά. Έτσι βλέπουμε κόσμο ο οποίος φτάνει στα όρια του και αρνείται να πληρώσει άλλο, εργαζόμενους να εντείνουν τις απεργίες στους χώρους εργασίας τους, υπάλληλους διάφορων υπουργείων να καταλαμβάνουν τα αντίστοιχα υπουργεία, τους φοιτητές να κλείνουν τις σχολές τους πάνω από ένα μήνα, τους μαθητές να κάνουν καταλήψεις και να βγαίνουν στους δρόμους και έχουμε και συνέχεια...

Ο μεγάλος φόβος της εξουσίας ήταν πάντοτε οι μαζικές, δυναμικές, κοινωνικές αντιδράσεις. Γι' αυτό λοιπόν ας μας βρουν απέναντι τους πιο δυναμικούς από ποτέ στους δρόμους, στις καταλήψεις, στις δουλειές, στις γειτονιές, όπου με όπλο μας την αλληλεγγύη, θα γίνουμε ο εφιάλτης τους.

**Δεν Διεκδικούμε Τίποτα...
Τα Θέλουμε Όλα**

**Καμία Επιστροφή στην Ομαλότητα...
Όλοι στο Δρόμο**

Νέα

Μη Μιλάτε, Μην Ανανέετε, Μην Ζείτε...

Αρχές Σεπτεμβρίου στάθηκε από το υπουργείο παιδείας εγκύκλιος στα σχολεία, η οποία απαγορεύει τις πολιτικές συζητήσεις. Η συγκεκριμένη εγκύκλιος προϋπήρχε, αλλά ενεργοποιήθηκε τώρα λόγω των αναμενόμενων αυξημένων κινητοποιήσεων στα σχολεία. Συγκεκριμένα αναφέρει ότι: «...απαγορεύεται κάθε ομιλία πολιτικού περιεχομένου προς τους μαθητές ή εκπαιδευτικούς μέσα στο χώρο του σχολείου από εκπροσώπους κομμάτων, φορείς συλλογικών οργάνων ή άλλα πρόσωπα». Για άλλη μια φορά το κράτος επιτίθεται με το χειρότερο τρόπο στοχεύοντας στην απαγόρευση της ελεύθερης έκφρασης στους μαθητές. Ένα από τα κομμάτια της νεολαίας που φοβάται ότι είναι ικανό να γεννήσει δυναμικούς αγώνες. Ειρωνεία αποτελεί βέβαια η παρουσία πολιτικών σε αγιασμούς και γιορτές σχολείων, με πρόσφατο παράδειγμα την παρουσία της υπουργού παιδείας Άννας Διαμαντοπούλου παρέα με το φιληράκι της το φασιστοειδές Άδωνη Γεωργιάδη στο 1^ο δημοτικό Αγ. Παρασκευής, όπου έφαγαν κράξιμο από τους γονείς των μαθητών.

Κάτοικοι επανασυνδέουν το κομμένο ρεύμα

Κάτοικοι της Βέροιας αποφάσισαν να οργανωθούν και επανασυνδέουν το κομμένο ρεύμα σε οικογένειες που αδυνατούν να το πληρώσουν. Ανάλογες κινήσεις είτε συλλογικές είτε ατομικές έχουν αρχίσει και διακινούνται σε πολλές πόλεις του ελληνικού χώρου με άλλους να το επανασυνδέουν μόνοι τους ή να βρίσκουν πατέντες για να μην "γράφει" το ρολόι της ΔΕΗ. Σε αρκετές περιπτώσεις αστυνομικοί που καλούνται από τη ΔΕΗ για να διασφαλίσουν τη διακοπή του ρεύματος σε κάποιο σπίτι, απωθούνται από πλήθος κατοίκων. Ήδη και στα Χανιά έχει αρχίσει και συζητιέται έντονα το ζήτημα, όπως και αυτό των έκτακτων φόρων με προοπτική την οργάνωση για τη μη πληρωμή τους. Ανάλογες κινήσεις είχαν προηγηθεί στην Ιταλία το '70, με το κίνημα της αυτομείωσης. Χιλιάδες νοικοκυριά μείωναν μόνο τους λογαριασμούς, ενοίκια και εισιτήρια σε λεωφορεία πληρώνοντας μέχρι και το μισό ποσό του κανονικού ή και καθόλου.

Κοινωνική στάση πληρωμών.
Δεν τους χρωστάμε τίποτα.

Καθαροί Τοίχοι...

Λίγη ιστορία από τη Νέα Υόρκη..

Το graffiti με τη σημερινή του μορφή, ξεκινάει από την Philadelphia. Το 1971 δημοσιεύεται στην εφημερίδα New York Times μια φωτογραφία ενός τοίχου με το tag (υπογραφή) Taki183, το οποίο είχε καταλάβει πολλές γωνίες και σιδηροδρομικούς σταθμούς της πόλης. Το μικρόβιο εξαπλώθηκε γρήγορα στην άρρατη γενιά των προαστίων, που έβλεπε τη φήμη σαν διέξοδο. Όσο πιο extreme ήταν το μέρος που διάλεγε ο writer (αυτός που κάνει graffiti), τόσο μεγαλύτερη αναγνώριση αποδεχόταν μέσα στους κύκλους του graffiti. Σύντομα εκατοντάδες παιδιά σκαρφάβλωναν τους φράχτες και τα συρματοπλέγματα των σιδηρ/κών σταθμών και παίζανε κυνηγητό με τους μπάτσους, για να "χτυπήσουν" ένα "κομμάτι" σε ένα βαγόνι. Η γρήγορη εξάπλωσή του graffiti τη δεκαετία του '70 κατάφερε να σπάσει τόσο τα γεωγραφικά όσο και τα κοινωνικά όρια της πόλης, με αποτέλεσμα να καταργήσει τις φυλετικές διακρίσεις. Έτσι η 2η γενιά writers αποτελούνταν από ένα πλήθος τόσο διαφυλετικό όσο και συμπαγές. Οι "λευκοί" νεοϋαίοι του Upper East Side μαθήτευαν κοντά στους "μαύρους" νεοϋαίους του Bronx, ενώ οι Ισπανόφωνοι του Brooklyn μάθανε graffiti από τη ρευκή εργατική τάξη του Queens. Συχνά, συναντιόντουσαν στα αμαξοστάσια των τρένων και από εκεί οργάνωναν επιδρομές σε χρωματοπωλεία για να απαλλοτριώσουν σπρέϊ και τα βράδια βγαίνουν μαζί για bombing (γρήγορα κομμάτια)...

..και η εμφάνιση στην Ελλάδα..

Το graffiti στην Ελλάδα εμφανίστηκε κάπου στα τέλη του '80, την ίδια χρονική περίοδο που γεννήθηκε η πρώτη χιπ χοπ μπάντα στην Ελλάδα, οι FFC. Παρόλα αυτά, μόλις γύρω στο '93 άρχισε να εξαπλώνεται και να γίνεται αντιληπτό κοινωνικά, όταν ξεκίνησαν οι TXC (όπου σήμερα, οι Αρτέμης-Ευθύμης στο αξιοθρήνητο σχήμα των Α/Ε κατόντησαν να φορούν χλαμύδες παριστάνοντας τους αναγεννημένους έλληνες, και να βραβεύονται το 2001 ως TXC από τον φασίστα Μάκη Βορίδη,...). Ανάμεσα στις πολλές ομάδες που δραστηριοποιήθηκαν το '90, οι 114 από τη Θεσσαλονίκη έκδοσαν το περιοδικό "Βαλβίδα Εκτόνωσης Πίεσεων", ένα DIY εγχείρημα, το οποίο στήθηκε και διανεμήθηκε σε μικρό κύκλο αποκλειστικά από γκραφιτάδες. Στα 4 τεύχη του ΒΕΠ η ομάδα προβληματίστηκε πάνω στην κοινωνική σημασία του γκραφ, το ρόλο του καλλιτέχνη, τρόπους διαχείρισης του κινδύνου της αστυνομίας καθώς και την επιρροή που έχουν οι καλλιτέχνες-ινδάλματα στον αυθορμητισμό της έκφρασης. Οι 114 είναι μια από τις περιπτώσεις πολιτικοποιημένων γκραφιτάδων, που λόγω της δράσης τους και του εντύπου, έγιναν σημείο αναφοράς για πολύ κόσμο.

Το graffiti είναι -πέρα από το αν είναι ή όχι τέχνη, και τελικά ποιος και με τι κριτήρια ορίζει τι είναι η ίδια η τέχνη;- άλλος ένας τρόπος έκφρασης και επικοινωνίας, που λόγω της φύσης του αποκτά ταυτόχρονα, είτε το αντιλαμβάνεται είτε όχι, το χαρακτήρα της επανοικειοποίησης του αστικού χώρου. Το αστικό τοπίο μετατρέπεται όλο και περισσότερο σε ένα πεδίο διαπραγματεύσιμο μόνο με οικονομικούς όρους. Η διαφήμιση βρίσκεται παντού, σε οχήματα, γιγαντοαφίσες, επιβλητικά ταμπλό, αυτοκολλητάκια,

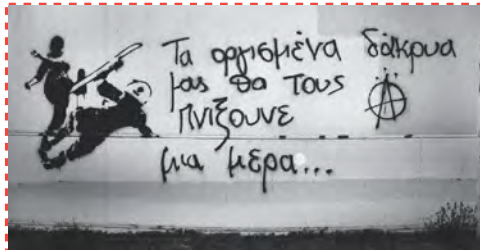

...μόνο σε βρώμικο μουστό

καταλαμβάνοντας ένα τεράστιο τμήμα των οπτικών μηνυμάτων που δεχόμαστε καθημερινά. Οι πόλεις ασφυκτιούν από ιδιοκτησίες που επιβάλλουν και απαιτούν την καθαρότητά τους, με την έννοια του "Απαγορεύεται" να εγκαθίσταται παντού. Μέσα σε αυτή τη συνθήκη συνθήματα, στένσιλ, γκραφίτι συνθέτουν ένα ψηφιδωτό, που προσπαθεί να καταλάβει το χώρο του μακριά από άδειες και χωρίς κανένα αντίτιμο. Κριτικάρει έμμεσα ή άμεσα διαφημιστικές πινακίδες, δημόσια κτήρια, πάρκα, πλατείες, τον χώρο της πόλης. Αυτός ο χαρακτήρας του ανεξέλεγκτου, που δεν υποτάσσεται στους φραγμούς που θέτει η ιδιοκτησία είναι που κάνει την καταστολή απέναντι στους πειρατές του δρόμου να οξύνεται. Προσαγωγές, συλλήψεις, ακόμα και δικαστήρια επιφυλάσσει το κράτος στους εχθρούς της κανονικότητας του αστικού τοπίου. Οι προσαγές της ιδιοκτησίας/εξουσίας για τον εξορισμό του graffiti από τους τοίχους της πόλης ανέδειξαν, ίσως, την πιο "ενοποιητική" αιχμή των γκαφιτάδων του δρόμου: "fuck the police".

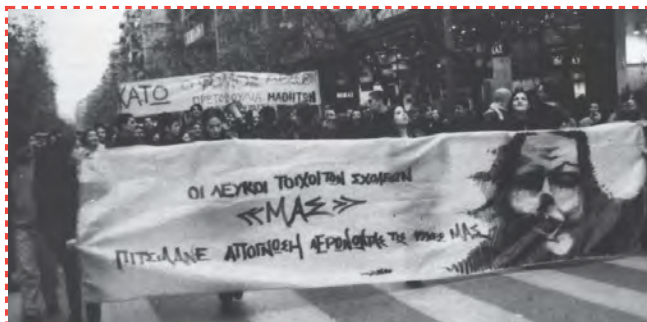
Μια άλλη πτυχή του graffiti αναζήτησε (και συνεχίζει) θεσμική και κοινωνική αναγνώριση ως τέχνη, σε οργανωμένα από υπουργεία φεστιβάλ, ζωγραφίζοντας διαφημίσεις εταιριών, μπαίνοντας σε μουσεία ή γκαλερί, ή και επι πληρωμή διακοσμώντας εσωτερικούς ή εξωτερικούς χώρους. Αυτή η τάση του, απεκδύθηκε τα χαρακτηριστικά της παρέμβασης στο δρόμο, αφομοιώθηκε από την ισοπεδωτική δύναμη του θεάματος και αναπαράγει, με τον τρόπο της, τον εξουσιαστικό πολιτισμό στο όνομα της τέχνης.

"Δεν δηλώνουμε "καλλιτέχνες", δε μας νοιάζει η αναγνώριση από τους "νατβάδες", τους έχουμε γραμμένους κι αυτούς και την τέχνη τους... Ξαναγυρνάμε στους τοίχους -όχι γιατί θέλουμε την επιστροφή στη βαρβαρότητα, αλλά σαν απάντηση στη βαρβαρότητα που μας περιβάλλει. Δεν δραπετεύουμε από την καθημερινότητα, αλλά μέσα σ'αυτή αναζητούμε το στίγμα της επικοινωνίας.

Δε θέλουμε να βάλουμε χρώμα στη γκρίζα πραγματικότητα, θέλουμε να την αλλιάξουμε"
114 – Βαλβίδα Εκτόνωσης Πιέσεων, φθινόπωρο '97

Ένα συμπέρασμα. Οι τοίχοι που ορθώνονται μπροστά στον καθένα αλλιά και ανάμεσά μας είναι πολλοί. Το στοίχημα, που είναι πάντα επίκαιρο, είναι να βανδαλίσουμε τους τοίχους που συντηρούν τους κοινωνικούς διαχωρισμούς, ανακαλύπτοντας νέους δρόμους επικοινωνίας και δημιουργ-γικότητας. Να θέσουμε τα όρια των

Γκραφιτάδικο πανώ από τους "114" στις μαθητικές καταλήψεις του '98

δυνατοτήτων υπό αμφισβήτηση και να συνθέσουμε συλλογικά τα δικά μας. **Πολλοί τοίχοι παραμένουν λευκοί, ακόμα περισσότεροι αόρατοι. Έχουμε δρόμο ακόμα, όλα συνεχίζονται...**

Σημ: Τα ιστορικά στοιχεία τα "αντλήσαμε" από το έντυπο "ΑΚΑΤΑΛΗΠΤΕΣ ΜΟΥΤΖΟΥΡΕΣ- γέννηση και αφομοίωση του graffiti στη Ν.Υόρκη του Jeff Chang + η ελληνική περίπτωση" - εκδόσεις Γραμμή 500

Για ένα ελεύθεριοκό σχολείο

Όταν σκεφτόμαστε το σχολείο μας, δεν είναι δυνατόν να μην έρθουν στο μυαλό μας οι εικόνες της στείρας αποστήθισης, το κυνήγι του βαθμού, οι ανταγωνιστικές σχέσεις ανάμεσα στους μαθητές, όπως και η υποταγή στην εξουσία του δασκάλου. Κι όλα αυτά, γιατί το σχολείο οργανωμένο και ελεγχόμενο από το κράτος, δεν παράγει κάτι άλλο, πέρα από τις σχέσεις της ίδιας της κοινωνίας, σχέσεις εξουσίας και ανισότητας. Κι ενώ μια τέτοια κατάσταση μοιάζει παγιωμένη, υπάρχουν άνθρωποι που ονειρεύονται ένα άλλο σχολείο και το κάνουν πράξη.

Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι το ελεύθεριοκό σχολείο «Παιδεία» το οποίο δημιουργήθηκε στη Μέρικα της Ισπανίας τον Ιανουάριο του 1978, από τρεις γυναίκες εκπαιδευτικούς, οι οποίες θέλησαν να δημιουργήσουν ένα σχολείο βασισμένο σε ελεύθεριοκές δομές. Η οργάνωσή του στηρίζεται στην ισότητα και την αλληλεγγύη. Τα παιδιά δημιουργούν τέτοιες σχέσεις, ώστε κανείς να μην νιώθει ανασφάλεια και μοναξιά. Αντίθετα καλλιεργείται η αυτονομία στη σκέψη, ώστε να αποφασίζουν αυτά για τον εαυτό τους και να μην χρειάζονται καθοδηγητές.

Στην αυτοδιαχειριζόμενη εκπαίδευση, ο καθένας αναλαμβάνει ευθύνες σύμφωνα με τις δυνατότητες και τις ιδιαιτερότητές του. Η γνώση προέρχεται από μια συνολική εμπειρία, μέσω της σύνθεσης δουλειάς και διερεύνησης, παιχνιδιού και περισυλλογής, θεωρίας και πρακτικής, χειρωνακτικής και πνευματικής εργασίας, προσωπικών εμπειριών και βιωμάτων. Η διαφορετικότητα και η δημιουργικότητα, βρίσκουν έκφραση και ταυτόχρονα ενισχύονται μέσω της αλληλεβοήθειας.

Οι διαδικασίες μάθησης μέσα στην τάξη είναι διαφορετικές από αυτές που έχουμε συνηθίσει. Οι μαθητές κινούνται αυτόβουλα, προσπαθώντας να γίνεται το μάθημα παραγωγικό. Διορθώνουν ο ένας τον άλλο, σκάνονται μόνοι τους στον πίνακα,

παίρνουν το λόγο, ενώ ο δάσκαλος λειτουργεί σαν ισότιμο μέλος που συμπληρώνει με τις γνώσεις του τη διαδικασία της μάθησης. Αυτή δεν περιορίζεται μόνο στη διδασκαλία, αλλά οι μαθητές συνεργάζονται στο να επιλέγουν εργασίες και μαθήματα, στην τακτοποίηση εσωτερικών χώρων, στην καλλιέργεια και φροντίδα του κήπου, στο μαγείρεμα του μεσημεριανού, καθώς και στο να κάνουν ψώνια, να κρατούν τους λογαριασμούς, να προετοιμάζουν και να παραδίδουν μαθήματα, να ζωγραφίζουν και πολλά άλλα. Ο καθένας μαθαίνει να είναι υπεύθυνος για αυτά που αναλαμβάνει, τα οποία προσαρμόζονται στον προσωπικό ρυθμό και τα ενδιαφέροντά του. Κι αυτό γιατί δικαιοσύνη γι' αυτούς δεν σημαίνει όλοι να κάνουν το ίδιο, αλλά ότι το κάθε άτομο συνεισφέρει σύμφωνα με τις δυνατότητές του.

Καθοριστικό στοιχείο οργάνωσης του σχολείου είναι οι συνελεύσεις, στη βάση ότι ο διάλογος είναι εργαλείο προς μια κοινωνία πιο δίκαιη και ελεύθερη. Σε αυτές συμμετέχουν όλοι από την ηλικία των δύο ετών, συζητώντας και επιλύοντας προβλήματα συλλογικού χαρακτήρα ή επιλέγονται δραστηριότητες, εργασίες, παιχνίδια.

Η φιλοσοφία τους για τη γνώση είναι ότι: «Σε αντίθεση με την καθιερωμένη, από τις εξουσίες, άποψη πως μαθαίνεις μόνο με ένα τρόπο, μέσω καθιερωμένων

προγραμμάτων, εμείς πιστεύουμε πως μαθαίνεις να ζεις ζώντας, να μιλάς μιλώντας, να σκέπτεσαι όντας σκεπτόμενος, να καταλαβαίνεις προσπαθώντας να καταλάβεις κτλ.».

Η «Παιδεία» δεν είναι το μοναδικό παράδειγμα. Τέτοια εγχειρήματα αυτοοργανωμένων σχολείων συναντάμε από τα Ζαπατιστικά σχολεία και τα σχολεία ιθαγενών και αγροτικών κινημάτων (MST Βραζιλία, NBA Ινδία), μέχρι το Summerhill της Αγγλίας, για να μας θυμίζουν ότι τίποτα δεν είναι αδύνατον. Ας προσπαθήσουμε να μετατρέψουμε τις αίθουσες της πλήξης σε χώρους κοινωνικής αντίστασης, απελευθέρωσης και δημιουργίας. Γιατί ο καθένας μας έχει δικαίωμα να αναπνέει τον αέρα της ελευθερίας.

5 και πλέον μήνες αγώνα στη Χιλή

Για πάνω από 5 μήνες αγωνίζονται στους δρόμους της Χιλή φοιτητές και μαθητές για δημόσια και δωρεάν παιδεία, για τη μη μετατροπή των σχολίων σε παραρτήματα εταιριών, μείωση της φορολογίας, κοινωνικές παροχές, αυξήσεις στις συντάξεις, την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη κ.ά. Φοιτητές και μαθητές καταλαμβάνουν σχολεία και σχολές, κατεβαίνουν στο δρόμο και συγκρούονται δυναμικά με την αστυνομία. Οι περισσότεροι βλέπουν με αγανάκτηση την ήδη υποβαθμισμένη δημόσια εκπαίδευση να εγκαταλείπεται, ενώ γίνεται ολοένα και πιο δύσκολο να σπουδάσεις, σχολεία και σχολές να κλείνουν λόγω έλλειψης πόρων, ενώ τα ιδιωτικά κολλέγια που στέλνει τα παιδιά της η αστική τάξη να δέχονται σκανδαλιώδεις φοροαναλλογές και επιχορηγήσεις.

Οι διαδηλωτές έρχονται αντιμέτωποι με έφιππα τμήματα μπάτσιων, χημικά, πλαστικές σφαίρες, "αγανακτισμένους" πολιτες (παρακρατικούς), αύρες, πυροβολισμούς και απειλές για κατέβασμα του στρατού. Με αποτέλεσμα χιλιάδες συλλήψεις και τραυματίες, αλλά και δύο νεκρούς. Ο κόσμος στο δρόμο απαντά με μάχες σώμα με σώμα, πέτρες, μολότοφ, μέχρι και την ανταρτοβλαγή πυροβολισμών καταστρέφοντας, πυρπολώντας και τραυματίζοντας τους εχθρούς και τα μέσα τους στο δρόμο. Η 48ωρη γενική απεργία του Αυγούστου επικύρωσε την ευρύτατη κοινωνική αποδοχή που έχουν οι κινητοποιήσεις, συνδέοντας φοιτητές, μαθητές και εργαζόμενους.

Πάτρα. Ονόματα Μαθητών στο Διαδίκτυο

Το πειραματικό σχολείο του πανεπιστημίου Πατρών ανάρτησε λίστα με ονόματα μαθητών (δημοτικού-γυμνασίου-λυκείου) στο διαδίκτυο, των οποίων οι γονείς κρωσούσαν ληστές για τη μεταφορά τους με λεωφορεία στο σχολείο. Τη δημοσιοποίηση μάλιστα των ονομάτων την έκανε ο ίδιος ο σύλληλος γονέων και κηδεμόνων. Η απαράδεκτη ενέργεια αυτή, εμπνευσμένη από μια συνολικότερη τακτική της εξουσίας, σκοπό δεν έχει παρά να στιγματίσει και να τιμωρήσει.

5 μήνες φυλακή για ένα αυγό

Στις 25/09 στο Ρέθυμνο ο Υφυπουργός Προστασίας του Πολίτη, Μανώλης Όθωνας και ενώ ετοιμαζόταν να μιλήσει στα κανάλια, έφαγε ένα αυγό στο κεφάλι από μία κοπέλα η οποία και συνελήφθη. Ταυτόχρονα, λίγα μέτρα παραπέρα, γύρω στα 50 άτομα είχαν στήσει μικροφωνική για παρέμβαση, ενώ η παλιά πόλη είχε γεμίσει με τυπωμένα συνθήματα. Τελικά ο Όθωνας αποχώρησε και η γιορτούλα τους ακυρώθηκε. Η κοπέλα που συνελήφθη, παρά τον αλληλέγγυο κόσμο που είχε συγκεντρωθεί στα δικαστήρια, καταδικάστηκε σε 5 μήνες φυλάκιση με τριετή αναστολή, για λόγιο και έργο εξύβριση, ενώ ο ίδιος ο Όθωνας απέφυγε να παραβρεθεί. Είναι σαφές πως η ποινή που επιβλήθηκε στην κατηγορούμενη αντανακλά τους φόβους των εξουσιαστών για την έκταση της κατακραυγής που εισπράττουν καθημερινά από πλήθος κόσμου.

Απαγόρευση Συγκεντρώσεων στο Σύνταγμα

Το κράτος εντείνει συνεχώς την καταστολή και χρησιμοποιεί φασιστικές μεθόδους που θυμίζουν άλλες εποχές με σκοπό να τρομοκρατήσει τους αγωνιζόμενους. Έτσι απέναντι στο κίνημα των πλατειών που ξεκίνησε στις 25/05 σε διάφορες πόλεις προσπάθησε πολλές φορές να το καταστείλει με τη βία. Οι επιθέσεις μες στον Αύγουστο σε Χανιά, Ηράκλειο, Θεσσαλονίκη και Αθήνα στις αντίστοιχες πλατείες, ήταν μονάχα η αρχή προσπάθειας επιβολής ενός άτυπου καθεστώτος απαγόρευσης συγκεντρώσεων. Από τις αρχές Σεπτεμβρίου, τις περισσότερες φορές που έχει καλεστεί συγκέντρωση στο Σύνταγμα από τη συνέλευση, οι μπάτσι επιτίθενται και διαλύουν τον κόσμο, πριν καν προλάβει να μαζευτεί, με άγριο ξύλο, χημικά και συλλήψεις. Η δημοκρατία στα μεγαλεία της.

Συνταξιδιώτες σε ηλιεούμενα,

βορά στου αχέρα τις ριχές

σε κύματα ορχισμένα

παραδέρνουμε,

ηυξίδες τρενές χαράζουν ηορείες

για τις ψυχές φλέγονται.

Α. Στρασινόηουδος

**αν αυτοί που δεν πάνε στρατό
λέγονται "ανυπότακτοι"**

**τότε αυτοί που πάνε...
πώς λέγονται;**

"Μας είπαν: «Πρέπει να εξακολουθήσουμε τον πόλεμο έως το τέλος για να είναι αύριο η ειρήνη μας διαρκής». Ε, καλή, δεχόμαστε τα ρόγια τους για δικά μας. Θα εξακολουθήσουμε τον κοινωνικό πόλεμο έως το τέλος, για να 'ναι διαρκής η τελική ειρήνη, η συγχώνευση των τάξεων, η αληθινή ειρήνη ανάμεσα στον κόσμο".

Ερρίκος Μπαρμπύς

Οι μέρες περνάνε, το σχολείο τελειώνει κι εγώ θα πρέπει μετά να πάω στρατό. Σκέφτομαι διάφορα ώρες-ώρες, μα ακόμα περισσότερα είναι τα ερωτήματα που μου δημιουργούνται... Δημοτικό, Γυμνάσιο, Λύκειο, Σπουδές, Στρατός. Όλα άρτια τοποθετημένα και καλοπωμένα για τη δημιουργία «καλών πολιτών». Η φυσική διαδοχή, τελειώνει το σχολείο - ώρα να πας στρατό, ώρα να γίνεις «άντρας». Δεν έχεις την επιλογή να μην γίνεις άντρας με αυτόν τον τρόπο, είσαι υποχρεωμένος να πας στρατό.

Κι αν, ας πούμε, εγώ δεν θέλω να πάω στρατό; Δεν μπορώ να επιλέξω εγώ ο ίδιος για τη ζωή μου; Γιατί μου το επιβάλλουν αφού δεν επιβαρύνω το κοινωνικό σύνολο; Αν δεν το κάνεις σε ονομάζουν «ανυπότακτο», που δεν υποτάσσεσαι δηλαδή, όρος που δίνει εξ' αρχής καταπιεστική και εξουσιαστική χροιά στο μηχανισμό αυτό. Με την κατάλληλη εκπαίδευση ανδρώνεσαι με τα απαραίτητα εθνικά και στρατιωτικά ιδεώδη για την υπεράσπιση της πατρίδας,. Είσαι έτοιμος να την υπερασπιστείς ακόμα και με αυτοθυσία.

Κι αν, ας πουμε, εγώ δεν έχω «πατρίδα» και σημαία που να με χωράει από κάτω; Γιατί πρέπει να τα υπερασπιστώ και αν χρειαστεί να πολεμήσω γι' αυτά; Ενστερνίζεσαι τη βία, τη νόμιμη βία, για την προστασία του κράτους και των συμφερόντων της εκάστοτε εξουσίας εντός και εκτός συνόρων. Γίνεσαι ένα ακόμα γρανάζι για την ομαλή λειτουργία της κρατικής μηχανής. Ένας «ικανός πολίτης» που μπορεί, ανά πάσα στιγμή του ζητηθεί, να σηκώσει το όπλο και να πυροβολήσει αυτόν που βρίσκεται απέναντί του, έναν μετανάστη που περνάει τα σύνορα ας πούμε!

Και αν εγώ δε διακρίνω που είναι αυτά τα όρια που ορίζουν τη «χώρα μου», γιατί πρέπει να σηκώσω αυτόματα το όπλο μου μόλις κάποιος περάσει αυτή τη λεπτή γραμμή; Χρόνια τώρα οι στρατοί αναλαμβάνουν ρόλους κατακτητών, σφαγέων, δυνάμεων κατοχής, «ειρηνευτικών δυνάμεων» και «ανθρωπιστικών αποστολών». Όμως και ο εσωτερικός εχθρός αποτελεί πεδίο επικινδυνότητας. Ο στρατός είναι πάντα έτοιμος να καταστείλει κάθε επικίνδυνη αντίδραση, κάθε πιθανή εξέγερση. Όπως το Δεκέμβρη '08 που οι ειδικές δυνάμεις ήταν σε επιφυλακή για να επέμβουν. Η «πολεμική μηχανή» είναι πάντα έτοιμη να επέμβει και να προστατέψει τις εθνικές επενδύσεις. Αυτός ο βάνουσος και εξουσιαστικός μηχανισμός της βίας και του πολέμου αποσκοπεί στην διάχυση του μιλιταρισμού και του εθνικισμού σε ολόκληρη την κοινωνία.

Σαν αντρικό «προνόμιο» ο στρατός, επιβεβαιώνει τους καθιερωμένους ρόλους αντρών-

γυναικών, σαν φυσικά επακόλουθα του βιολογικού τους φύλου, «επιθετικός» άντρας- «παθητική» γυναίκα. Καλλιιεργεί πατριαρχικές συνειδήσεις που αντιμετωπίζουν στερεοτυπικά τον άντρα και τη γυναίκα και σου επιβάλλουν να καλουπωθείς στον προδιαγεγραμμένο ρόλο του βιολογικού και κοινωνικού σου φύλου.

Κι αν εγώ δεν θέλω να με μάθουν να μισώ ό,τι η κοινωνία ορίζει ως «διαφορετικό» από εμένα; Αν κοιτάζω ευθεία και βλέπω τις γυναίκες ίσες με εμένα; Ο στρατός λοιπόν, προσπαθεί με αυτόν τον τρόπο να εμφυσήσει και να επικυρώσει στα μυαλά των υπηκόων που διαμορφώνει, την επιβλητικότητα και την κυριαρχηση πάνω σε οτιδήποτε ορίζεται από την εξουσία ως εχθρικό ή κατώτερο. Πάνω σε τέτοια πρότυπα δε βασίζεται άλλωστε και η ίδια η κοινωνία που ζούμε; Από το σχολείο κιόλας, αλλά και κάθε στιγμή, προετοιμάζει πειθήνιες μονάδες που θα καταλήξουν υποτελείς του κάθε αφεντικού στο χώρο εργασίας, αργότερα.

Μέσα από την ομαδοποίηση και την στρατιωτική πειθαρχία, η ατομική σκέψη μηδενίζεται και η εθνικιστική κατάχρηση αποσκοπεί στον ενοστεινισμό ρατσιστικών, σεξιστικών και μιλιταριστικών αντιλήψεων, καθώς και στην υποταγή του ανθρώπου στο κράτος. Μπορεί αυτός ο μηχανισμός να έχει δημιουργηθεί για να ασκεί βία σε τρίτους, όμως το ίδιο συμβαίνει και στους ίδιους τους μετέχοντες σε αυτόν (κατά βάση στην κατώτερη “βαθμίδα”, δηλαδή στους φαντάρους), οι οποίοι χρησιμοποιούνται σαν αναλώσιμα προϊόντα. Από τις συνθήκες που επικρατούν στο στρατό και την ψυχολογική βία που ασκείται, πηγάζουν τα περιστατικά των «τυχαίων» τραυματισμών, που πολλές φορές καταλήγουν να είναι ακόμα και θανατηφόρα. Αλλά και οι δεκάδες αυτοκτονίες που σημειώνονται μέσα στα στρατόπεδα μαρτυρούν το «αόρατο» αυτό χέρι που ωθεί στο τράβηγμα της σκανδάλης. Η ιεραρχία, η φαλληκρατία, ο ρατσισμός, ο σεξισμός, η ρουφιανιά, νοοτροπίες που καλλιιεργούνται μέσα στο στρατό, αναπαράγονται όλο και περισσότερο πλέον και στην καθημερινή μας ζωή. Όλα συντελούν στην ισοπέδωση της προσωπικότητας, της διαφορετικότητας και της ιδιαιτερότητας. Τα όρια μεταξύ κοινωνίας και στρατοπέδων γίνονται όλο και πιο δυσδιάκριτα. Προφανώς λοιπόν ο πόλεμος υπάρχει, όμως δεν διεξάγεται ανάμεσα στους λαούς. Ο πραγματικός, απελευθερωτικός πόλεμος διεξάγεται από τους καταπιεζόμενους ενάντια στους καταπιεστές, από τους εκμεταλλευόμενους ενάντια στους εκμεταλλευτές.

Κι αν στην τελική απλά δε γουστάρω να πειθαρχήσω στις επιταγές, τα μέτρα και τα σταθμά αυτού του σάπιου κόσμου; Υπάρχει κανένας τρόπος να μην πάω στρατό; Τις τελευταίες δεκαετίες αυξάνεται συνεχώς ο αριθμός των ατόμων που δεν στρατεύονται κυρίως για πολιτικούς και ιδεολογικούς λόγους (υπάρχουν και οι θρησκευτικοί, οι λόγοι υγείας, αλλά και οι προσωπικοί). Οι επιλογές είναι τρεις: Η πιο ατομική επιλογή του 15, όπου με ιατρική γνωμάτευση, απαλλάσσεται από τη στράτευση για ψυχολογικούς ή παθολογικούς λόγους. Η εναλλακτική θητεία, όπου παρέχεις υπηρεσίες κοινής ωφέλειας στο δημόσιο τομέα (και διαρκεί περισσότερους μήνες από την κανονική). Και τέλος η επιλογή της ολικής άρνησης στράτευσης, όπου εμφανίστηκε στην Ελλάδα από τη δεκαετία του '80 και τα τελευταία χρόνια γίνεται πλέον και συλλογικά. Οι ολικοί αρνητές δεν αποδέχονται να υπηρετήσουν στο στρατό για πολιτικούς λόγους, απορρίπτοντάς τον ως μηχανισμό πειθαρχησης και καταστολής, και γι' αυτό το λόγο αρνούνται είτε να τον υπηρετήσουν έμμεσα (εναλλακτική θητεία), είτε απλά να τον αποφύγουν (15).

ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΙΣΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΔΕΣ

28η Οκτωβρίου, το “Όχι” και ο Μεταξάς

*Ούτε η πανούκλα, ούτε η χολέρα
κάμαν τόσο κακό στην ανθρωπότητα,
όσο οι παραχαράκτες της ιστορίας.*

Την 28η Οκτωβρίου άλλοι βρίσκουν ευκαιρία για χάσιμο μαθημάτων και χαβαλέ, άλλοι φουσκώνουν τα μυαλά τους για την εθνική τους εορτή και άλλοι την μπερδεύουν με την επανάσταση του 1821. Τι έγινε όμως, και τι προηγήθηκε της 28ης του 1940;

Ο Ι. Μεταξάς ανακλύσει επισήμως τη δικτατορία τον Αύγουστο του 1936. Στα επόμενα χρόνια το φασιστικό του καθεστώς θα επιδοθεί σε ένα άγριο κυνήγι αντιφρονούντων με φυλακίσεις, βασανιστήρια, εξορίες και εκτελέσεις. Στοχεύοντας τότε στην κατάνιξη του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος και της ανόδου των κομμουνιστών. Δεν είχαν άπληστε περάσει παρά λίγοι μήνες από την εξέγερση του Μάη του 1936 στη Θεσσαλονίκη. Θα απαγορευτούν εργατικές και νεολαιϊστικές οργανώσεις (μέχρι και οι πρόσκοποι), ενώ θα υιοθετηθεί και ο φασιστικός χαιρετισμός. Θα επιβληθεί λογοκρισία στον τύπο, το θέατρο και τον κινηματογράφο και με δημόσιες τελετές θα παραδοθούν πολλα βιβλία στην πυρά, σύμφωνα με το ναζιστικό πρότυπο. Η πίστη στο έθνος είναι τόσο ισχυρή που μαζί με βιβλία μαρξιστών, του Φρόιντ και του Ντοστογιέφσκι θα απαγορευτούν και έργα του Αριστοφάνη, του Σοφοκλή και του Θουκυδίδη. Τα κριτήρια προφανώς δεν προσαρμόζονται μόνο στις επιταγές του έθνους, αλλά σε κάθε τι που μπορεί να διεγείρει τη συνείδηση και να προκαλέσει προβλήματα στο φασιστικό καθεστώς, ακόμα και στο επίπεδο της σκέψης. Για την εμπέδωση της εθνικοφροσύνης και του милитарισμού ο Μεταξάς θα ιδρύσει φασιστικές νεολαίες (ΕΟΝ) και θα είναι ο πρώτος που θα καθιερώσει τις γνωστές μας μαθητικές παρελάσεις.

Πώς λοιπόν ένα τέτοιο καθεστώς, με σαφείς ομοιότητες με το ιταλικό φασιστικό και το γερμανικό ναζιστικό κράτος, έφτασε στο σημείο να αρνηθεί την παράδοσή του στον

Μουσολίνι (να πει δηλαδή το “Όχι”); Το σίγουρο είναι ότι αυτό δεν έγινε για λόγους “εθνικής υπερφάνειας”. Ο Μεταξάς ήταν γερμανόφιλος και δεν έπαψε ποτέ να εκφράζει το δέος του μπροστά στα “κατορθώματα” του Χίτλερ. Ο βασιλιάς Γεώργιος όμως ήταν αγγλόφιλος. Επιπλέον, ο Μεταξάς δεν ήθελε σε καμία περίπτωση να επαναληφθεί η κατάσταση του Διχασμού του Α' Παγκοσμίου, όταν το ελληνικό κράτος είχε χωριστεί κυριολεκτικά στη μέση, αναποφάσιστο αν θα πάρει το μέρος των Άγγλων ή θα μείνει “ουδέτερο”, και με δύο κυβερνήσεις, μια του αγγλόφιλου Βενιζέλου και μια του γερμανόφιλου βασιλιά Κωνσταντίνου. Άλλωστε από ιδρύσεώς του, το ελληνικό έθνος-κράτος βρισκόταν στην βρετανική σφαίρα επιρροής και η εξωτερική του πολιτική καθοριζόταν πάντα σε συνεννόηση με τη Βρετανία. Γι' αυτούς τους λόγους ο Μεταξάς θα προτιμούσε να παραμείνει ουδέτερος. Έτσι δεν έκανε καμία κίνηση όταν οι Ιταλοί καταβύθισαν το αντιτορπιλικό Έλλη στην Τήνο τον Αύγουστο του 1940, ούτε κινητοποιήθηκε όταν οι Ιταλοί προσάρτησαν την Αλβανία, κάνοντας σαφείς τις επιθετικές διαθέσεις τους. Ουσιαστικά ο Μεταξάς αναγκάστηκε να πει το “Όχι” για λόγους γεωπολιτικούς και για να αποφύγει ενδεχόμενη διχαστική-εσωτερική αναταραχή.

Η κυρίαρχη, σχολική και μη, φιλολογία για την 28η Οκτωβρίου, το “Όχι” και

Η κυρίαρχη, σχολική και μη, φιλολογία για την 28η Οκτωβρίου, το "Όχι" και τις παρελάσεις κουβαλά πολύ πιο επικίνδυνα νοήματα απ' όσα εξ αρχής φαίνονται. Κατ' αρχάς διαγράφει κάθε συζήτηση για το χαρακτήρα του φασιστικού καθεστώτος του Μεταξά και τον παρουσιάζει ως εθνικό ήρωα. Έπειτα, και μέσα από την επίκληση των εξωτερικών εχθρών του έθνους, το κράτος προσπαθεί να εμφανιστεί ως προστάτης του λαού. Παρουσιάζεται έτσι ως πατέρας-αφέντης, ως κάτι αναγκαίο για την κοινωνική μας ζωή. Κανείς βέβαια δεν μιλά για την εκμετάλλευση και καταπίεση που βιώνουν οι υπήκοοι μέσα στο ελληνικό κράτος, από τους έλληνες αφέντες και την υποταγή που πρέπει να δείχνουν σε αυτούς και το κράτος. Τέλος, μέσα από τις παρελάσεις και συνοδικότερα το θεσμό του σχολείου, το κράτος θέλει να επιβάλει την στρατιωτικοποίηση και την πειθαρχία ως φυσιολογικές αξίες της ζωής.

Θέλουν να μας πείσουν πως η μόνη ύψιστη αξία είναι η υπεράσπιση του έθνους, να μας μάθουν πώς να είμαστε υπάκουα και καθορυθμισμένα ρομποτάκια που θα δουλεύουν σαν τα σκυλιά και ενίοτε θα δίνουν και τη ζωή τους, για την πατρίδα (δηλαδή για τα συμφέροντα των αφεντικών). Άλλωστε στο όνομα του έθνους και του καλού της πατρίδας, δεν διαλύουν σήμερα τις ζωές μας με όλα τα μέτρα που παίρνουν; Αν έχουμε να αντιτάξουμε κάτι, αυτό είναι ο αγώνας ενάντια στο δηλητήριο του εθνικισμού και η εναντίωση στην πειθαρχηση και την υποταγή όχι μόνο στο κράτος, αλλά σε κάθε τι που μας καταδυναστεύει: μπάτσους, κομματάρχες, πολιτικούς, παπάδες και αφεντικά.

**Εθνική είναι
η ενόχληση
των δολοφόνων**

Ελεύθερος ο μπάτσος Σαραλιώτης

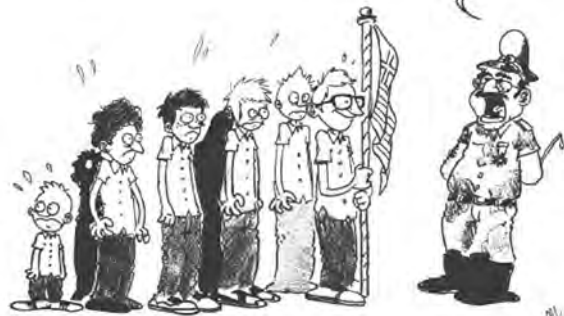
Στις 05/10 ο ειδικός φρουρός Β. Σαραλιώτης, που είχε καταδικαστεί σε 10 χρόνια κάθειρξη για "απλή συνέργεια" στη δολοφονία του Α. Γρηγορόπουλου, αφέθηκε ελεύθερος μέχρι το εφετείο, μόλις ένα χρόνο μετά. Ο Σαραλιώτης επικατέστηκε την ασθένεια του πατέρα του και τις οικονομικές δυσκολίες που αντιμετωπίζει η οικογένειά του. Αντίθετα χιλιάδες άλλοι κρατούμενοι δεν μπορούν να πάρουν ούτε καν άδεια, ενώ πολλοί με προβλήματα υγείας πεθαίνουν μέσα στις φυλάκες. Χαρακτηριστικά οι αιτήσεις για αναστολή εκτέλεσης της ποινής του Σ. Ξηρού (κρατούμενος σε λευκά κελιά για συμμετοχή στη 17Ν) για λόγους υγείας απορρίπτονται η μια μετά την άλλη.

Η δικαιοσύνη είναι ταξική. SS μπάτσοι Δικαστές.

Απεργοσπαστικές ιδιωτικές εταιρίες

Στις 14/10 και ενώ οι εργαζόμενοι στην αποκομιδή των απορριμμάτων απεργούν και έχουν καταλάβει τον ΧΥΤΑ στα Άνω Λιόσια στην Αθήνα, εμποδίζοντας τα απορριματοφόρα, το κράτος προσλαμβάνει ιδιωτικές εταιρίες για να μαζέψουν τα σκουπίδια με τη συνοδεία μπάτσων, προσπαθώντας έτσι να σπάσει την απεργία. Ταυτόχρονα είχε κατεβάσει διμοιρίες ΜΑΤ στη χωματερή στα Λιόσια για να σπάσει το μπλόκο των απεργιών. Η απάντηση απεργιών και αλληλεγγύων ήταν η μαζική παρουσία στο μπλόκο της Φυλής που απέτρεψε την επέμβαση των ΜΑΤ, ενώ ένα απεργοσπαστικό σκουπιδιάρικο δέχτηκε πέτρες και σπάστηκε στο κέντρο στην Αθήνα. Οι εργαζόμενοι στην καθαριότητα απεργούν για το καθεστώς της εργασιακής εφεδρείας, τη μείωση μισθών και συντάξεων, και ενώ προκίωρσαν στην αποκομιδή των σκουπιδιών από ευαίσθητους χώρους (σχολεία, νοσοκομεία, παιδικούς σταθμούς κλπ).

... ΚΑΙ ΝΑ ΘΥΜΑΣΤΕ ΟΤΙ
ΣΗΜΕΡΑ ΠΟΡΤΑΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ !!
ΟΠΩΣ ΔΕΝ ΠΑΡΕΜΕΙ, ΘΑ ΦΑΕΙ ΑΠΟΒΟΛΗ.

Νέα

Περικοπές και στο φαΐ στις φυλακές

Σε στάση προκίρρησαν οι κρατούμενες στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού στις 2/10, καθότι η σωτηρία της πατρίδας επιβάλλει περικοπές μέχρι και στο φαΐ. Ακολουθεί το κείμενο των κρατουμένων:

“Σήμερα 2 Οκτωβρίου, στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού κάνουμε στάση αρνούμενες να μπουμε στα κελιά και στους θαλάμους. Διαμαρτυρόμαστε για τις περικοπές στο φαγητό, καθώς επίσης στα φρούτα και το γάλα τα οποία έχουν σταματήσει εδώ και πολύ καιρό να μας δίνουν.

Συγκεκριμένα σήμερα το πρωινό δεν έφτασε για όλες τις κρατούμενες όπως επίσης και το μεσημεριανό φαγητό, ενώ όσες πρόλαβαν να πάρουν φαγητό πήραν μια πολύ μικρή ποσότητα. Αποφασίσαμε να παραμείνουμε έξω από τα κελιά και κατά το νυχτερινό κλείσιμο ως συνέχεια της διαμαρτυρίας για την όλη κατάσταση. Έχουμε διαμαρτυρηθεί πολλές φορές για την ποιότητα και την ποσότητα του φαγητού που μας δίνουν αλλά η κατάσταση μέρα με την μέρα χειροτερεύει. Επίσημα η υπηρεσία της φυλακής μας ανακοίνωσε ότι το υπουργείο δικαιοσύνης κάνει περικοπές στα κονδύλια με αποτέλεσμα να μειωθεί αισθητά η ποσότητα του φαγητού, των φαρμακευτικών αγωγών, του ζεστού νερού και σίγουρα και της θέρμανσης.

Η φυλακή δεν μπορεί πλέον να συντηρήσει τους κρατούμενους και αφού δεν μπορεί, να μας ανοίξει τις πόρτες να φύγουμε”.

Ποινικοποίηση των μαθητικών καταλήψεων

Κι ενώ αρκετοί μαθητές έχουν αρχίσει και καταλαμβάνουν τα σχολεία τους σ' όλο τον ελλαδικό χώρο, η κρατική εξουσία προσπαθεί ξανά, και με μεγαλύτερη ένταση, να τις καταστείλει και να τις ποινικοποιήσει πριν ακόμα φουντώσουν. Έτσι, ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου Τέντες, με εγκύκλιό του, λέει ότι κατά τη διάρκεια των καταλήψεων στα σχολεία, διάφορες συμπεριφορές λαμβάνουν τη μορφή ποινικά κολάσιμων πράξεων και θεωρεί ως αυτονόητη την αυταπάγγελτη εισαγγελική παρέμβαση, μέσω αστυνομικών, αρχών στις καταλήψεις. Αστυνομικές δυνάμεις εμφανίζονται σε κατειλημμένα σχολεία, ζητούν να μπου στην κατάληψη, να ελέγξουν για δήθεν φθορές, ζητούν από τους καταληψίες τα στοιχεία τους και να βγουν έξω, απειλώντας τους και με προσαγωγές. Ωστόσο πολλές φορές συνάντησαν την αντίσταση τόσο των μαθητών, όσο και εκπαιδευτικών ή γονιών που αρνήθηκαν να υποκύψουν και εκδίωξαν τους αστυνομικούς, δείχνοντας τη δύναμη της αλληλεγγύης και της συλλογικής δράσης.

Επίθεση στα γραφεία της χρυσής αυγής στο Αγρίνιο

Στις 17/09, περίπου 70 αντιφασίστες-ριες

συγκεντρώθηκαν στην κεντρική πλατεία του Αγρινίου, όπου βρίσκονται τα γραφεία της χρυσής αυγής. Κομμάτι του κόσμου εισέβαλε στο χώρο των γραφείων σπάζοντας την πόρτα, προκάλεσε εσωτερικά υλικές ζημιές, πέταξε τα έπιπλα που ήταν μέσα στον ακάθυπτο του κτιρίου και επιστρέφοντας στην πλατεία έκαψε τα λάβαρα και τις σημαίες των φασιστοειδών. Ο κόσμος που παρακολούθησε το περιστατικό επιδοκίμαζε την κίνηση, ενώ κάποιοι χειροκροτούσαν.

Ούτε στο Αγρίνιο ούτε πουθενά...

Ξεκινάει η δίκη του Επαναστατικού Αγώνα

Στις 24 Οκτώβρη αναμένεται να ξεκινήσει η δίκη του Επαναστατικού Αγώνα με τους Ρούνα, Μαζιώτη, Γουρνά να έχουν αναλάβει την πολιτική ευθύνη για συμμετοχή στην οργάνωση, και τους Σταθόπουλο, Κορτέση, Νικητόπουλο που αρνούνται τις κατηγορίες και διώκονται για την αγωνιστική τους δράση ως αναρχικοί και για τις συντροφικές τους σχέσεις με τους 3 της οργάνωσης. Μαζί τους δικάζεται η Μ. Μπεραχά (σύζυγος του Γουρνά) και ο Κ. Κάτσενος, ο οποίος παραδόθηκε πρόσφατα. Μέσα από τη δίκη το κράτος επιδιώκει την πολιτική (και ποινική) καταδίκη τόσο του ίδιου του Επαναστατικού Αγώνα σαν επαναστατική οργάνωση, όσο και της ένοπλης βίας. Παράλληλα στα πρόσωπα των υπολοίπων επιχειρεί να ποινικοποιήσει ευρύτερα την αγωνιστική/ανατρεπτική δράση, καθώς και τις προσωπικές/ συντροφικές σχέσεις. Οι 3 που αναλαμβάνουν την ευθύνη θα προσπαθήσουν να τη μετατρέψουν σε δίκη του πολιτικού και οικονομικού συστήματος και των ανδρικές των, καθώς και θα υπερασπιστούν τη δράση της οργάνωσης και την αναγκαιότητα της ένοπλης ανατροπής του καπιταλισμού και της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας.

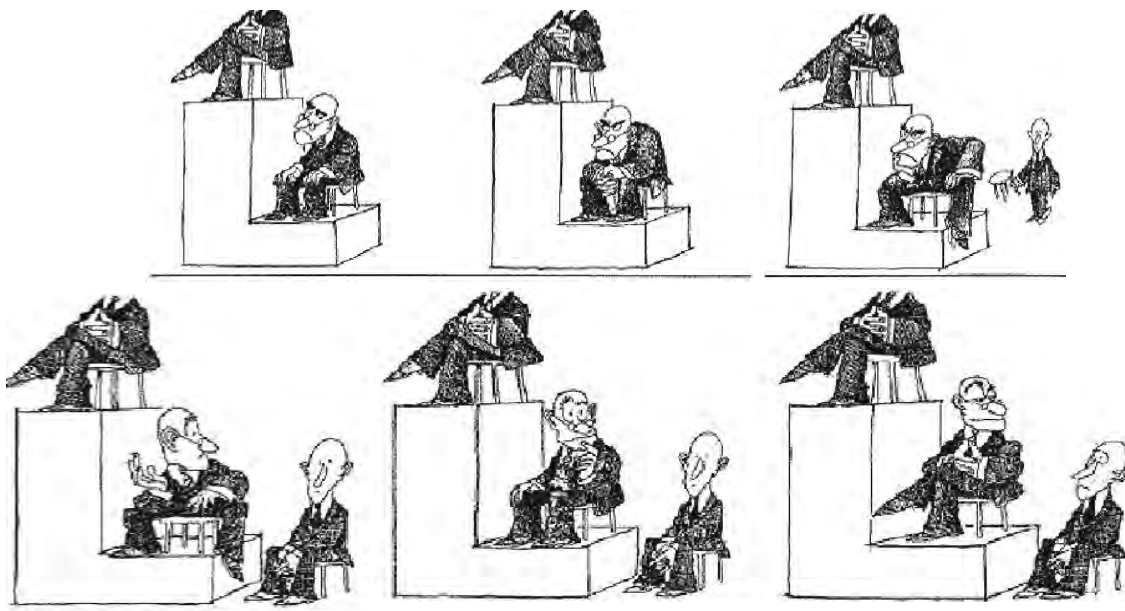
Συλλογική δήλωση άρνησης στράτευσης

Σε συλλογική δήλωση ολικής άρνησης στράτευσης προχώρησαν το Σεπτέμβρη 4 αρνότες από Θεσσαλονίκη και Γιάννενα στην οποία, ενδεικτικά, αναφέρουν:

«...Εμείς, που υπογράφουμε αυτή τη δήλωση, έχουμε από καιρό αντιληφθεί τη θέση μας σε αυτόν τον κόσμο, τον οποίο εσείς επιμένετε να αποκαλείτε πολιτισμένο και εμείς επιμένουμε να αγωνιζόμαστε για να τον ανατρέψουμε. Ξέρουμε πολύ καλά ότι η ευνομία και η ευταξία που προστατεύει ο μηχανισμός που ονομάζεται στρατός, δεν είναι τίποτα άλλο παρά η διασφάλιση της άριστης λειτουργίας ενός πλέγματος σχέσεων εξουσίας και κυριαρχίας, το οποίο παράγει εκμετάλλευση, καταπίεση, θάνατο, πόνο για εμάς τους «από κάτω» και πλοήτη, προνόμια, απολαύσεις για όλους τους «από πάνω».

Ξέρουμε επίσης αρκούτως καλά, πως για τη νομή του πλούτου που εμείς παράγουμε, ανταγωνίζεστε μεταξύ σας, όπως οι ύαινες πάνω από ένα κουφάρι.... Τι περιμένετε δηλαδή; Να πιστέψουμε πως είμαστε σύμμαχοι, επειδή έτυχε να γεννηθούμε στο ίδιο κομμάτι γης με εσάς; Να πιστέψουμε πως είναι εχθρικό, κάθε τι έξω από το χωράφι που διαφεντεύετε;.....Περιμένετε να σας περνάμε για «δικούς μας», «συνέλληνες με κοινή μοίρα», «συμπολεμιστές που θα υπερασπίσουμε το ανάδελφο έθνος μας», επειδή με το ζόρι μας βαφτίσατε στη θρησκεία σας, μας ευνοχίσατε στα σχολεία σας, μας αποκοιμίσατε στις τηλεοράσεις σας, μας πεσοκόψατε στις πυρηνικές ελληνορθόδοξες οικογένειές σας, μας καθουπώσατε στους έμφυλους ή/ και φιλητικούς σας διαχωρισμούς, μας εμψυχώσατε εθνικά στις παρελάσεις σας, μας μπουκώσατε με τη δήθεν ανωτερότητα του πολιτισμού σας, μας αποκοιμίσατε στις κάλπες σας;.....**Αρνούμαστε** να επανδρώσουμε τη δολοφονική σας μηχανή, που φροντίζει για τη διατήρηση των συμφερόντων σας εντός και εκτός του χωραφιού που λέγεται ελληνικό κράτος. **Αρνούμαστε** να γίνουμε κρέας για οβίδες. **Αρνούμαστε** να γίνουμε αριθμοί για τις γεωστρατηγικές μοιρασιές κατά την υπογραφή των συνθηκών «ειρήνης» ή «πολέμου». **Αρνούμαστε** να επανδρώσουμε έναν από τους θεμελιώδεις μηχανισμούς του κράτους για την αναπαραγωγή και εδραίωση των υφιστάμενων σχέσεων κυριαρχίας και εκμετάλλευσης. **Αρνούμαστε** να υπηρετήσουμε τη βαρβαρότητα και την περαιτέρω αποκτώνωση αυτού του κόσμου, είτε με την διγοκούμενη στρατιωτικοποίηση της καθημερινής ζωής σε καιρούς «ειρήνης», είτε με τη συμμετοχή μας σε εκστρατείες, εθνοκαθάρσεις, γενοκτονίες, βιασμούς, καταστροφές, δολοφονίες σε καιρούς «πολέμου». **Αρνούμαστε** να συνεισφέρουμε σε ένα ζοφερό μέλλον, για τα ταξικά μας αδέρφια, που έτυχε να γεννηθούν έξω από το χωράφι που διαφεντεύουν οι ντόπιοι ταξικοί μας εχθροί. **Αρνούμαστε** να φυλάξουμε σύνορα και πατρίδες, που το μόνο που κάνουν είναι να χωρίζουν τους ανθρώπους...Μην υπολογίζετε σε εμάς λοιπόν. Ή καλύτερα, αν υπάρχει κάτι για το οποίο θα έπρεπε να μας υπολογίζετε είναι μόνο αυτό:

Υπολογίστε μας για κοινωνικούς-ταξικούς σας εχθρούς.»

το παρόν έντυπο τυπώθηκε από την
τυπογραφική κολλεκτίβα Rotta στην Αθήνα,
σε 2500 αντίτυπα και μοιράζεται
σε σχολεία και δρόμους της πόλης, χωρίς αντίτιμο.

Συνέλευση αναρχικών/αντιεξουσιαστών "σαλταδόροι"

Χανιά, Οκτώβρης 2011

